

Yalnız Güçlü

— Şeyma · 11 Mayıs 2018

Şehrin modernleşmesinden etkilenmeyen doğanın içinden apayrı bir yer burası. Yolun her iki tarafında da sık sık ladin ağaçları var. Zifiri karanlık. Etrafa ışık veren tek şey elimdeki fener. Yağmur yağıyor. Harika.

Ne kadardır bu yolda yürüyorum ben? Saat kaç? Bunların bi önemi var mı peki? Hayır. Anın tadını çıkarmalıyım. İnsanların, minibüslerin, otobüslerin gereksiz sesi yerine yağmurun insan içine işleyen o muhteşem sesi var. Korkusuz, kusursuz, bir o kadar da narin. Minik bir yağmur damlasının yerinde olduğumu düşündüm bir an. Ne kadar yükseklikten düşüyor acaba? Çok cesur değil mi sizce de? Hiç yavaşlamıyor, yolunu değiştirmiyor. Belki de başka şansı olmadığındandır, kim bilir. Tüm bu düşüncelerimden sıyrılıp yürümeye devam ederek yağmurun sesine odaklandım tekrar. Dünyanın en huzur verici sesi bu olmalı. Yaşadığım tüm kötü şeyleri, hayatın tüm çirkinliklerini unutturuyor bana.

Şimşegin mavimsi beyaz ışığı çaktı bir an, çocukluğumu anımsadım. Battaniyenin altına yumulmuş, kulaklarımı iki elimle kapatmış bir şekilde bulurdum kendimi.. Gerçi korkum merakıma yenik düşerdi her zaman, ellerimi kulağımdan çekip duymaya çalışırdım sesi. Ses tekrar geldiğinde, tekrar kapatırdım. Bitene kadar bu böyle devam ederdi. Merak en önemli duygulardan biridir benim için. Ulaştığınız bilginin temeli meraktan gelir. Bilmediğiniz bir konu hakkında iyi ya da kötü bir yanıt elde edersiniz. Bazen korkularınızın şifası da meraktır; korkunun temelinde gittiğinizde aslında korkulacak bir şey olmadığını farkına varırsınız. Sizce de öyle değil midir? Yine küçüklüğümüzden örnek vereyim; hangimiz tek başına yatarken gelen bir sesi, yerdeki ya da duvardaki bir gölgeyi korkunç bulmadık? Aslında şu an bile yaşamıyor muyuz bunu? Evde biri yokken bir ses geldiğinde hırsız olmasından şüheleniyor muyuz? Ama sonra gölgenin bir palto, gelen sesin de dalların çatırtısı olduğunu öğrendiğimizde rahatlıyoruz. Eğer bunları merak etmeyip kabuğumuza çekilseydik o korku içimizde bir yerlerde kalacaktı. Bu yüzden, korkularınızla yüzleşin. İnanın hepsinin üstesinden gelebilirsiniz. Hem de tek başınıza, hiç kimseye ihtiyaç duymadan. Yalnızlıktan korkmayın. Yalnız kalmayı sevin. Yalnız kalmak arkadaşsızlığın değil, güçlülüğün bir belirtisidir.

Ben bunları düşünürken yağmur daha da hızlanmış. Bot giymiş olmama rağmen yağmurdan çamurlaşmış yollarda bata çıka yürüyorum. Kısa siyah saçlarım ve üstüm de iyice ıslandı. Umursamayıp sonuna kadar burda yürümek isterdim ama hasta olmamalıyım. Benim de sorumluluklarım var. Ve tek başıma bir şeyler başarmak istiyorsam, ilk önce kendim güçlü olmalıyım. Yağmurun sesini evde dinlemeye devam edeceğim. Şimdi hem eve gitme vaktim, hem de sizinle vedalaşma vaktim geldi.. Hoşçakalın.